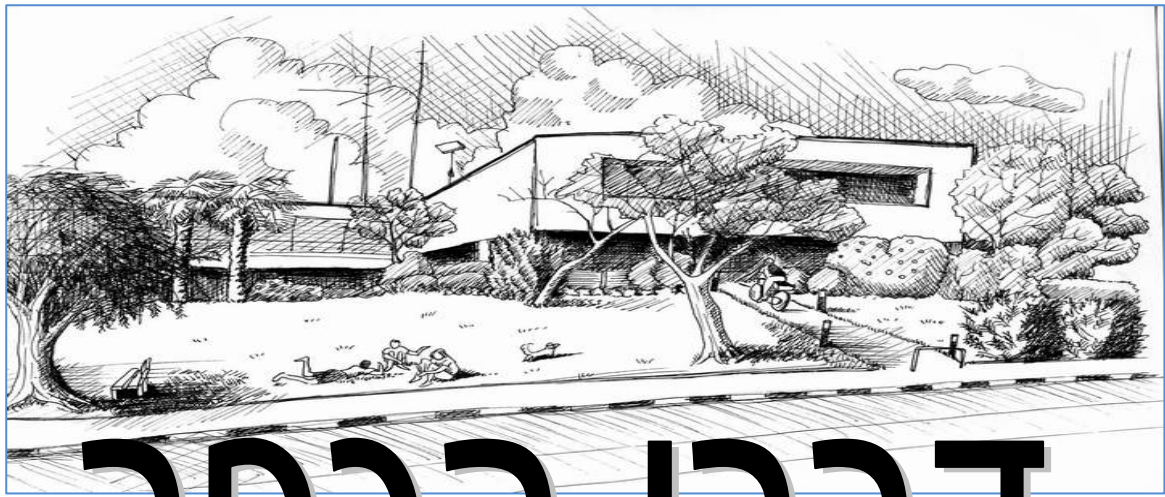

דברי הכפר

(כט) והיתה לכם לחוקת עולם
 בחודש השביעי, בעשור לחודש ,
 תענו את נפשתיכם
 וכל מלאכה לא תעשו -
 האזרח והגר, הגר בתוכם .
 (ל) כי ביום הזה
 יכפר עליכם לטהר אתכם
 מכל חטאתיכם ;
 לפני ה' תטהרו .

(לא) שבת שבתון היא לכם -
 ועניתם את נפשתיכם :
 חקת עולם .

(לד) והיתה זאת לכם לחקת עולם -
 לכפר על בני ישראל מכל חטאתם
 אחת בשנה .
 (ויקרא פרק טז)

גיליון מס. 2172 * ז' בתשרי תש"ע * 25 בספט' 2009

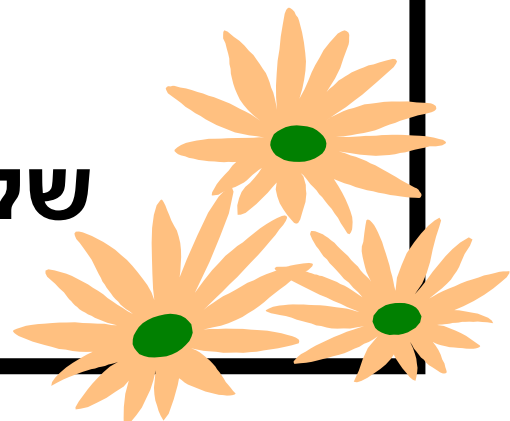
כפר הנשיא * עלון פנימי
sachlav@kfar-hanassi.org.il

**בצער רב אנו מודיעים
על פטירתה של חברתנו**

אירית בן-חיים ז"ל

**ומשתתפים בצערם הכבד של
אביבה, יוני, יורם, יגאל
ונאוה
וכל בני המשפחה**

שלא תדעו עוד צער

סבתא

סוף סוף חזרת לסבא, הוא חיכה לך המון זמן!
 בטח היה לו קשה מאד בלעדייך.
 האהבה שלכם היא לא דבר שרואים כל יום. ובכלל אנשים כמוכם אין הרבה.

היית לידי אמיתית. תמיד לבושה טיפ-טופ ובנעלי עקב. עד הסוף
 הקפדת ללכת עם תיק ודאגת למשלוחי בשמים מחו"ל. ועם זאת היית
 צנועה והסתפקת במועט.

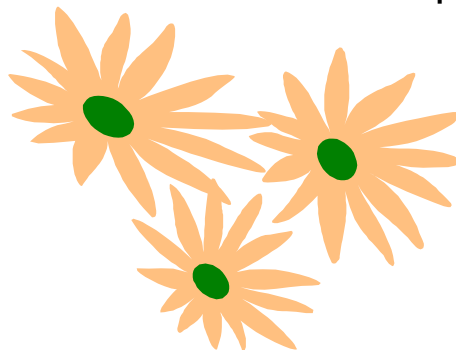
וכמו במראה, גם ברוח, השקעת וקראת המון ספרים כמעט כמו סבא.

טיפלת בכולנו גם בגוף וגם בנפש. העצות שלך עד היום שוות זהב
 וחוקוקות במוחינו. בייחוד העצה שלך: "תאכלי מהכל, אבל מעט" –
 תוך שאת אוכלת ביס קטן מעוגיה אחת ואני מחסלת לך את כל
 הקופסא.

ליבך תמיד היה פתוח בפני כולם וכך גם ביתך. היית שם בשבילנו,
 קרוביך, וגם בשביל אנשים זרים שלא הכרנו כלל.
 סבלנותך אף פעם לא נגמרה ושמחת לראותנו בכל רגע ומצב, ללא
 תנאים. סבתא מושלמת.

ננסה לזכור אותך בימיך הטובים – טובת מראה, נעימה, אחות,
 מטפלת, יועצת, הבוסית של סבא – והסבתא הכי טובה שיכולנו
 לבקש.

הנכדות והנכדים שלך

אירית

מלים אלו נכתבו לפני כ- 15 שנה במסיבה שנערכה לכבוד יום ההולדת ה- 70 של אירית במיט"ב – מרכז טיפולי במועצה האזורית גליל עליון.

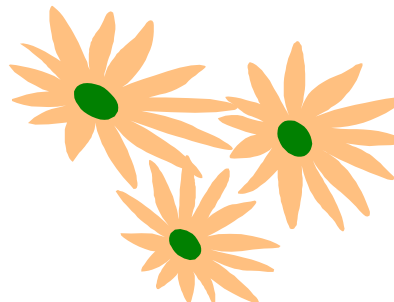
את אירית אני מכירה כ- 48 שנים (אז לפני 15 שנה), ובטוחה אני שהיא הייתה מעדיפה כרגע לברוח לעבודתה מאשר לשמוע מה שאני רוצה לספר עליה. הסיפור בכלל אינו רגיל, אז בואו ננקה את השולחן מכל המעלות הידועות עליה, ויש המון, כמו שאירית היא מטפלת מעולה ומקצועית ביותר, שהיא סוס עבודה, שהיא מאורגנת להפליא, שמילאה תפקידים רבים בקיבוץ ובתנועה, שהיא חברה נאמנה מהדרגה הראשונה, בעת שמחה ובעת צרה ועוד ועוד תשבחות.

לעצם הסיפור: שלא כמו רוב מייסדי כפר הנשיא שעלו ארצה מתוך השתייכות לתנועת נוער ומתוך אמונה בציוניזם סוציאליזם או איזה מניע לאומי אחר, אירית לקחה את הדרך הקשה והלכה בעקבות האהבה. מה לעשות? הגורל נכתב מראש. בתקופת מלחמת העולם השנייה, הוא משרת בחיל האוויר המלכותי – דומה כשתי טיפות מים לשחקן קולנוע מפורסם, היא האחות הכי יפה בחיל הרפואה המלכותי ומחשבותיה רחוקות מיליון מילין מפלסטינה, קיבוץ, חיי חלוצים והגשמה עצמית. ספק אם שמעה על כל אלו בכלל. שניהם מוצבים בא"י ציילון, היום סרילנקה, בדרום מזרח הודו. הבמה מוכנה, הגיבורים נוכחים, מה עוד דרוש לתחילת סיפור אהבה? עד לקפריסין, היכן שמייסדי הקיבוץ היו כלואים בו על ידי הבריטים, הגיעה השמועה. מוישה טובר, היום משה בן חיים, קטף פרח בשדה זרים, פרח אקזוטי – איריס אמיתי.

אך הבחור במקום לבחור בעבורה אגרטל של בדולח – מקום הראוי לפרח מיוחד ונדיר שכזה – הציע לה חיי רוח אידיאולוגית ציונית, אתגרים בבזך ובשדות, וכמובן המון אהבה בחור נידח מול הרי גולן, בתנאים שהם לא תנאים. וראה זה פלא, במקום לנבול היא פרחת והתאקלמה באדמתה החדשה ונהייתה לציונית סוציאליסטית, קיבוצניקית וישראלית גאה יותר מכולנו. יחד עם זאת אירית אף פעם לא ויתרה על הדברים החשובים לה. בעבודתה בקיבוץ כאחות ולהבדיל במטבח הקיבוצי, הדהימה אותי בהיכנסה מוקדם בבוקר כשמכנסייה מגוהצים, חולצה צחורה, נעולה בנעליים לבנות ספורטיביות, וכשכולנו יצאנו בסיום יום העבודה מוכתמות מכף רגל ועד ראש בשרידי תבשילים, הייתה אירית יוצאת כפי שנכנסה, נקייה ומסודרת.

כזו היא אירית. לא מוותרת, הולכת בדרך שלה. חברה טובה ונאמנה.

רחל אבידור

**בצער רב אנו מודיעים
על פטירתו של חברנו**

**יצחק גולן
ז"ל**

**ומשתתפים בצערם הכבד של
רות, אורי, נורית ורמי
וכל בני המשפחה**

שלא תדעו עוד צער

הם היו יחד

הם היו יחד. קרוב ל 78 שנים היו יחד.
מגיל 4-5 היו יחד.

נכון שנסיבות החיים הפרידו ביניהם מפעם לפעם אבל תמיד חזרו להיות יחד. ז'אק וישראל, ישראל וז'אק. כל החיים שלנו כאן בכפר הנשיא גרנו אלו ליד אלו, זה ליד זה. לא היו דומים, לא במראה ולא באופי אבל תמיד היו ביחד ולא נפרדו.

לקבוצה הקטנה הצרפתית הייתה השפעה לא מעטה על התפתחות הקבוץ הקטן שלנו. ז'אק וישראל, ישראל וז'אק. לא תמיד הסכימו זה עם זה אבל דבר אחד היה ברור, נשארים ביחד. אני חושבת שאנשי הקבוצה הצרפתית, בחלומות הכי פרוצים שלהם לא ניבאו שיבלו את רוב שנות חייהם בקבוץ אנגלי.

כבר לא נשארנו הרבה שזוכרים את ערבי ריקודי העם הסוערים שלפני עידן הדי ג'יי, והסי די, היינו אז רוקדים לצלילי מפוחית הפה של ז'אק עד 2 או 3 לפנות בוקר, ישנים שעתיים שלוש וקמים בשש ליום עבודה חדש. לא הייתה מסיבת ריקודים אחת שלא נגמרה בריקוד הצרפתי שלימד אותנו ז'אק. שם, בצריף חדר האוכל, בין הנסורת בפנים והבוץ בחוץ, רקדנו את הריקוד האלגנטי והאציל למנגינה מהמאה ה-15 או ה-16. זוכרים?

ז'אק, איש אשכולות בתחומים רבים. עברית צחה, ידע רב במוסיקה. איש משפחה, בעל, אב, סבא, כולם למופת, ידיד אמת. לא, לא מלאך, בן-אדם.

וזהו, הם שוב ביחד.

נוח בשלום על משכבך ז'אק היקר. יהיה זכרך ברוך.

רחל אבידור

ז'אק

בחודשים האחרונים לחייו נפלה בידי הזכות לפגוש את ז'אק קצת יותר מקרוב. לפגוש את האיש שכבר לא היה מזכיר, לא מתרגם, לא מוביל. הבעל, האב, הסב, העיף. שתמיד תמיד שומר על פאסון הג'נטלמן המושלם. עם כל מנהגי הנימוס המחייב, והאדיבות ללא סוף. אֶפְרָה-וּ (אחרייך), היה אומר ומפנה לי את הדרך, ולא היה מוותר.

שרנו, התבדחנו, צחקנו. אם זה בחוץ אם זה בבית שלו. ראיתי איך הלב מוביל את הראש, אהבה גדולה של איש שאוהב אישה. גם כששום דבר לא היה בטוח יותר, לא אם זה באמת הבית, שמות הנכדים לא תמיד מסודרים ושמורים בזיכרון ההולך ונעלם, מילים שקשה למצוא כשרוצים להשתמש בהן... את רות אהבת חייו, הוא לא שכח אף לא לרגע. אצלו היא היתה תמיד נמצאת, רק אותה ביקש לידו. כשהייתי שואלת בהומור, - נו, אתה עדיין אוהב את רות? היה עונה לי, כל פעם בצורה אחרת, מאוד יצירתית, ושונה, ובהחלט מפתיעה, לגבי אדם שזכרנו בוגד בו.

"האם אני יכול לשכוח את הילדה היפה שפגשתי שם ברוֹאן, והתאהבתי בה? ובניתי איתה משפחה, והיא היתה איתי כל חיי, האם אני אוהב אותה, את שואלת?"

ז'אק היה מקפיד על הלשון הצחה, מקפיד היה לשיר את כל השירים באופן הכי מדויק ונכון, לצבוע בציור את הצבע שהכי תואם ומשתלב. לא הפסקתי להתפעל.

כשהייתי מנסה להזכיר לו מנגינה מסוימת של שיר שחפצנו לשיר מתוך השירון, מרים היה את ידו; רגע, היה אומר לי, מתכנס בעצמו ומוציא את המנגינה הרהוטה (שאני לא הצלחתי להגיע אליה). הוא אולי שכח את המילים, אבל תמיד היה נזכר במנגינה, ומזמר אותה להפליא. השירים ביידיש היו האחרונים לשכוח. הוא היה שר אותם כשמבטו מרוחק ונעימות שורה בנפשו, כמו נזכר במקומות רחוקים.

איך הוב פארגסן אלה ליבסטע (שכחתי את אהובי),
איך הוב פרלוסט מיין אייגנע הוייז (איבדתי את ביתי),
איך הוב דם יום אופגגאייגן (הלכתי אל מעבר לים)
אנא הבא אותי הביתה בשלום, ואז תחזור.

עכשיו משאני מצטטת מילים שהעתקתי של שירים ששר, נשמע לי השיר הזה כל כך משמעותי.

גם אני אהבתי אותך ז'אק. לכתך לשלום, ותהי נשמתך צרורה בצרור החיים. ניחומיי הכנים לכם רות, אורי ופנינה, נורית וגבי, רמי וליאני, והנכדים המעריצים והמוערצים. שהזכרונות הטובים תמיד ישרו עימכם.

שושנה שרקי

**בית כפר-הנשיא
משתתף בצערו של**

**הרבי ג'קסון
וכל בני המשפחה**

**עם פטירת האח
ג'ף ז"ל**

שלא תדע עוד צער

ג'ף ג'קסון ז"ל

לפני שבוע ציינו את יובל השמונים של תנועת הבונים בבריטניה. החברות שלי ושל ג'ף קשורה בקשר חזק לכל מה שהתנועה הייתה בשביל כולנו. נפגשנו לראשונה במחנה הבונים לפני ששים שנה. ג'ף היה מלידס, ואני מלונדון, ולכן הדרך היחידה שבה היינו יכולים להיפגש הייתה במחנה הבונים.

אחר כך היינו ביחד בהכשרה ברדינג. שם התהדקה החברות בינינו. ג'ף היה חבר נאמן, מאמין גדול ברעיונות שעליהם התחנכנו, ומגשים בכל נפשו. הוא היה עובד קשה בעבודות השונות, ומשתתף בכל השיחות והדיונים שקיימנו. אחר כך ג'ף חזר ללידס והלך לאוניברסיטה ללמוד חקלאות על מנת להכשיר את עצמו לעלייה ולחיים בקיבוץ. יחד עם החקלאות הוא למד גם כלכלה. אני

הגעתי ללידס כ-MOVEMENT WORKER, כלומר כמדריך, ואחראי לכל הפעילויות של הבונים בעיר. ג'ף, שהיה כאמור סטודנט, היה מעורב מאד בכל מה שקשור בתנועה ובמדינת ישראל הצעירה, ועזר לי רבות להשתלב בעבודתי ולהכיר את כל מי שהייתי צריך להכיר.

עם תום לימודיו, ג'ף עלה ארצה ישר לכפר-הנשיא. כאן הוא עבד בחלסה תחת ניהולו של איזי דיבון ז"ל. מאוחר יותר הוא החליף את איזי בריכוז הענף. כעבור שנה, כשאני, יחד עם קבוצת חברים וביניהם דוריס ווייט ז"ל ותבדל לחיים ארוכים יוהנה פוטש, עלינו ארצה, היה זה ג'ף שקיבל את פנינו בנמל חיפה ונסע אתנו במשאית של הסוכנות כל הדרך לכפר-הנשיא, דרך קיבוצים ויישובים בכל הצפון. הנסיעה הזאת נמשכה כמעט כל היום, ועד היום הזה הזיכרון הראשון שלי מהעלייה לארץ קשור בליווי של ג'ף לקיבוץ.

היינו שכנים בצריפים. עבדנו קשה. ג'ף שעבד בחלסה היה קם כל בוקר בשעה ארבע וחוזר מהעבודה לקראת ערב. ואז, כשחזרנו מהעבודה, אם לא נפלנו על המיטה ונרדמנו בבגדי העבודה עד למחרת בבוקר, היינו יושבים ומדברים, מקטרים על העייפות ועל חיי הרווקות. חיי הקיבוץ, וביניהם רבים מחברינו, היו קשורים למשפחותיהם ולילדיהם, אנחנו היינו רווקים צעירים שמחפשים חברת בחורות, ומקווים למצוא מישהי. לא לחינם קראנו לחדרים שלנו "הרווקיה". בסופו של דבר התחתנו, כמעט באותה השנה. ג'ף היה השושבין של תמר ושלי, ואני הייתי השושבין שלו ושל אניטה. אניטה לא החזיקה מעמד בקיבוץ, והם עזבו ועברו לראש פינה. הבית שהוא רכש נמצא עדיין בבעלותו בראש פינה וגרים בו עד היום הארי וברנדה. הוא שמר את הבית לא כל כך כנכס כלכלי, אלא בעיקר כעוגן כאן בארץ.

למרות שלאחר עזיבתו לא התראינו יום יום, עדיין נשארנו חברים. ג'ף עבר מחקלאות לכלכלה, המקצוע השני שרכש, והיה כלכלן בכיר בחברת "כור". הוא היה הנציג של כור באיראן בימים ששלט בה השאח, עוד לפני שדובר על האיום האיראני. בינתיים הוא התגרש מאניטה, ולאחר זמן התחתן עם ג'יל, עבר לגור איתה בירושלים, שם גם נולד בנם אריאל. בגלל סיבות משפחתיות הוא עבר עם ג'יל ואריאל לארה"ב, ושם חי עד מותו. לאורך כל השנים האלה המשיך ג'ף להיות קרוב ברוחו לישראל, הוא היה ביקורתי מאד כלפי ארצות הברית, ועל אף שלא יכול היה להרשות לעצמו ביקורים רבים, הרי שבכל ביקור היינו נפגשים וממשיכים את השיחה מהמקום שעזבנו לאחרונה, והשיחות אתו היו תמיד מעניינות. הוא היה אינטלקטואל אמיתי.

כל חייו היה ג'ף איש של עבודה קשה, חבר נאמן, מסור למשפחתו ולרעיונות שעליהם גדל, איש שיחה מרתק ואוהב ישראל. לא התפלאנו כששמענו שרצונו היה להיקבר כאן בכפר-הנשיא. ימתקו לך רגבי אדמת כפר-הנשיא, הגליל וישראל שכה אהבת. תנחומינו להרבי ולמשפחתו, לג'יל ולאריאל.

אריה וולפין

תשליך

עדולה

לו יכולתי פשוט להשליך אל הים
את כל השטויות שדיברתי
איתם...

את כל השטויות וגם
שקר קטן...

לו אמר לי הקצף:
"תנוח, ילדון,
זה היה רק בלבול,
לא היה כאן זדון.
משום כך זה נמחק!
זה נשכח! זה מחול!
- - - - -"

מה זה שקר קטן
שהיה רק בלבול
בשביל ים שמגיע מכאן
ועד חו"ל?

חשבון נפש ותשובה,

בין ראש השנה ליום כיפור ניתנת לנו האפשרות ללכת למקווה מים גדול ולעשות "תשליך", כלומר להוציא מאיתנו את הדברים הלא טובים – החטאים שמסתתרים בתוכנו - ולהגיע למקום בו יש בנו סליחה, וחשבון נפש,

מטרת ה"תשליך" ובקשת הסליחה הם לעורר את האדם, על ידי מעשה חיצוני, להגיע להתבוננות פנימית, ולהתחייבות עצמית לתקן ולשפר את מעשיו.

יש אנשים שאין בהם בכלל סליחה לתת...

יש אנשים הלוחשים את סליחה שלהם,

והיא בקושי נשמעת...

יש אנשים שהסליחה כלואה בתוכם לעולמים

יש אנשים שמתקשים להיפרד מהסליחה שלהם

יש אנשים שהסליחה שלהם אינה מוכנה אף פעם

יש אנשים שמסתירים את הסליחה שלהם שאף אחד לא יראה

יש אנשים שצריכים להוציא מהם את הסליחה בכוח

יש אנשים שמצטערים על שאמרו סליחה עוד לפני שיצאה מפיהם

יש אנשים שהסליחה שלהם אף פעם לא שלמה

יש אנשים שהסליחה שלהם באה מתוך כעס גדול

יש אנשים שלא ממש מתכוונים

יש אנשים שכל הזמן אומרים סליחה עד שקשה להבחין בסליחה האמיתית

יש אנשים שרק סליחה אחת מפרידה ביניהם

יש אנשים שרק סליחה אחת מחברת ביניהם

יש אנשים שהסליחה פותחת עבורם דלתות נעולות

יש אנשים שהסליחה מאפשרת להם להגיע רחוק

יש אנשים שלא יתנו סליחה בלי שיקבלו סליחה בחזרה

יש אנשים שהסליחה שלהם היא חלק מתכנית אסטרטגית

יש אנשים שהסליחה עבורם היא סתם משחק מילים

יש אנשים שאין להם בכלל אותיות של סליחה

אבל הסליחה שלי, לכל מי שפגעתי בו אי פעם, היא ברורה, שלמה, ומוחלטת.

שושנה שרקי

ימי הולדת

27/9	קורין שפרונג טלית עומר	1/10	טל שובל (נכד)
	עומרי בן-חיים (נכד) יערה ואיתן וויסבקר	2/10	מעין כהן (נכדה - רותי מרכס) לפיד בר-דוד
28/9	עמית חייט עמית דדוש נועה כץ (מש' כהן - כץ)	3/10	אודי וולר (נכד רינה כהן)
29/9	שוש אפשטיין יאיר דוארי		
30/9	שני בלומנטל (נכדה-גליק) דניאל שור (נכד-ג'קסון) נמרוד סולומון (נכד)		

מזל - טוב

ימי נישואין

27/9	טל ויאיר אשכנזי
28/9	רות וג'אק גולן מרגרט ועומרי קופף
29/9	מופי ואברי גליק
2/10	קורין ותמיר שפרונג
3/10	ג'נט ואמיר נמנוב ליאת ואייל גולן

מה נשמע?

- היה זה שבוע שבו ירדנו פעמיים לבית העלמין: ביום חמישי שעבר ליוויו בדרכו האחרונה את **ג'ף ג'קסון**, שהיה חבר כפר-הנשיא מגרעין ה' במשך שנים לא מעטות, ושבגלל נסיבות חייו התרחק מאתנו פיזית, אך נשאר קרוב אלינו בלב. תנחומינו ל**הרבי ג'קסון** ולמשפחתו.
- באותו היום הלכה מאתנו **אירית בן חיים ז"ל**, אחת מעמודי התווך של כפר הנשיא בחמישים שנותינו הראשונות. היא זכרה ברוך, ותנחומינו ל**אביבה, יוני, יגאל, יורם ונאוה** וכל משפחותיהם הענפות.
- ראש השנה כבר מאחורינו. פתחנו במספר אירועים של הרמת כוסית חגיגית. במערכת החינוך היה אירוע כזה ובו נאמרו הרבה ברכות לעושים במלאכה החשובה ביותר, וגם לכל המסייעים להם, דהיינו אנשי התחזוקה והשירותים. והיה גם מפגש שיזמיו ומארגניו היו חברי ההנהלה שלנו, ובעיקר **ברוך כהן, נורית אורן ונעמי פורסטר**. התאספנו על הדשא שלפני חדר האוכל, שתינו כוסית, טבלנו תפוח בדבש, והתפללנו שתבוא עלינו שנה טובה ומתוקה.
- השנה, בהמשך למסורת הנהדרת שהנהיגה **נירה קורן** של קבלות שבת ליד הבריכה, קיימנו גם את ארוחת החג ליד הבריכה. סביב שולחנות שהוכנו עבורנו מראש, ישבנו, עשרות משפחות מורחבות ומצומצמות, וסעדנו את ליבנו במטעמים שכל אחד הביא מהבית. אחרי הסעודה, כשאנו ממתיקים את כניסת השנה החדשה בעוגיות בדואיות, תמרים ותפוח בדבש, התקיים הטקס שהיווה המשך יפה למסורת ארוכת השנים שלנו. קטעים מסורתיים, ברכותיהם של מנכ"ל הקיבוץ **ברוך כהן**, של נציג ההרחבה **ירון זאבי**, והברכה המחורזת לתש"ע, על פי המסורת הטובה, פרי עטה וכשרונה של **צילה בן-רשף**. כל זאת יחד עם שירה מודרנית, וביצוע בלתי נשכח ובלתי רגיל של "ונתנה תוקף" והפעם בביצועו של ליאונרד כהן, בתרגום לאנגלית, שהביא לנו **דודו פלמה**; ולבסוף חזרה למסורת קדומה שלנו: סרט של אירועי השנה, שצילם וערך **דוד אלמן**, אשר מספק לנו בימי חול ובחג תיעוד של העבר הרחוק והקרוב. היה ערב נפלא, ואפילו הגשם, שהיה אמור לרדת לא קלקל את שמחת החג. ותודה למעיין **פלמה ולגבי טנא** על הארגון הכולל.
- ... לא חלפו להן 24 שעות, והעננים המטירו גשם עז, כזה שלא ראינו בספטמבר כבר הרבה מאד שנים. בסך הכל ירדו למעלה מ-35 מ"מ ברצף הגשמים האלה, וכתוצאה מכך האוויר צח והעצים רחוצים, פה ושם כבר יש בוך, והעיקר - לא צריך להשקות עכשיו כמה וכמה ימים. אפרופו גשם, **הנרי שפרונג** מסר לי שהוא הוריש את תפקיד מדידת הגשם ליורש העצר שלו **תמיר שפרונג**. נאחל לתמיר ולנו שתהיה לו הרבה תעסוקה!
- לפני החג קבלנו שי מהקיבוץ, תלוישים לקנייה במגוון רחב של חנויות. היה נעים מאד לקבל שי, גם אם הוא, על פי מצבנו, מעט צנוע. שי לחג ניתן גם על ידי המכבסה שלנו לכל לקוחותיהם. השי היה צנצנת ריבה מעשה ידי

חברינו וחברותינו ב"מפגש". על הצנצנת מדבקה חנינית ועיגול מבד צבעוני מעטר את המכסה.

- אמנם פספסתי כאן את מכירת אגרות הברכה שההכנסות ממכירתן היא תרומה לבית איזי שפירא ברעננה, אבל מצאתי שניתן עדיין לרכוש אותן בניו פארם בראש-פינה, במחיר צנוע של 10 ₪ לארבע ברכות, ללא כיתוב, כך שאפשר להשתמש בהן לכל מטרה, עם מעטפות. אני משתדלת תמיד לרכוש אגרות ברכה אשר תורמות למטרות חברתיות חשובות (כמו למשל, האגרות מנייר ממוחזר, תוצרת בית יחד במחניים). הבונוס הנוסף שהיה לי כשפתחתי את חבילת הברכות היה לראות שאת הציורים החמודים ציירה **יעלי זיו (פרנק)**, וזאת סיבה נוספת לרכוש את האגרות האלה.

- הבה נחזור שבועיים לאחור: ליום ההולדת ה-80 של תנועת הבונים בריטניה. למעלה מחמישים חברים מכפר-הנשיא ועוד כ-400 בוגרי תנועת הבונים בריטניה, בגילאים 18 ועד 90 פלוס, התאספו על המדשאות של סמינר אפעל למפגש מרגש ביותר. לאחר ארוחת הערב התקיימה תכנית אמנותית-חינוכית ברוח מייסד התנועה ווזלי אהרון. חלק מהתכנית היה טכס "הקדשה" בנוסח הדלקת המשואות בערב יום העצמאות. בטכס נטלו חלק **רחל אבידור** מהגדוד הראשון של "הבונים" ו**שמואל חצור** ממארגני הפעילות של "עליה ב". אחר כך הופיעה מקהלת "ילדים" שגילם הממוצע עומד על 70 פלוס, מכפר-הנשיא ועמיעד, בניצוחו של **ג'וני פרנק**. גם מקומו של ה"זיג" המסורתי לא נפקד, עם הצילומים ההיסטוריים של הזיג מחג החמישים שלנו, The Full Monty. ולסיום הערב עלה לבמה נכדו של ווזלי אהרון, ידידנו **דוד ברוזה**, שנתן, בהתנדבות גמורה, הופעה מרגשת ומסעירה, ולא זו בלבד, אלא שבסוף אף הודה למארגנים על שכיבדו אותו בהזמנה להופיע בערב מיוחד זה. בצוות המארגן של האירוע היו חברינו **אריה וולפין** ו**אלק קולינס**. עייפים אך מרוצים חזרנו הביתה להתחיל להתכונן לחגיגות ה-90.

- חדשות מאגף מינהל ומשק:
- בהרחבה שלנו עובדים עכשיו על השלמת המדרכות. נקווה שהעבודות יסתיימו לפני הגשמים הבאים.
- פעם היו אומרים ש"בחור טוב" הוא כזה שלא אוכל זכוכית ולא שותה נפט. מה לעשות שכמה מבחורינו הטובים נאלצו לשתות בנזין במשך כמה שבועות ??? ובכן, אם זכור לכם, לפני כמה חודשים נכנסו מים לתחנת הדלק שלנו. מסתבר שבאותה הזדמנות נכנס גם דלק לקו-המים המוביל למוסך. מאגף מינהל ומשק מספרים לנו שקו-המים הוחלף, ועכשיו מחכים רק **שגדי עמית** יחזור מחו"ל כדי להתחיל לשתות במוסך קפה בלי בנזין.
- ועוד בענייני בניה וכו', במסגרת פינת ההמלצות שלי, אני רוצה להמליץ על מישהו מכוחותינו, הלא הוא **אלון פרימוסט**. הזמנתי אותו לבצע עבודת צביעה בביתנו, והוא אכן צבע באופן מקצועי ביותר, והעיקר – ניגב כל טיפה שהייתה על הרצפה ועל הפנלים, כך שלא נותרה לי עבודה לאחר הצביעה. אם אפשר לקבל עבודה טובה וגם לפרנס מישהו בתוכנו זהו בונוס כפול. זאת איננה פרסומת, אלא שירות לציבור.

- בשבוע הבא יום כיפור. לפני כן ניתן יהיה לישון שעה נוספת בלילה שבין שבת לראשון, (רק אלה שלא ישכחו להזיז את השעון שעה אחת אחורה). השנה, לראשונה מאז ייסוד הקיבוץ, לא תוגש הסעודה המפסקת (למען הסר כל ספק: הסעודה המפסקת היא זאת אשר מפסיקה את האכילה לפני הצום, ולא הארוחה שאחרי הצום, כפי ששמעתי פה ושם). ובכן, סעודה מפסקת לא תוגש, אבל בסוף הצום מתוכנן הכיבוד המסורתי שאנחנו נהנים ממנו כל שנה בסוף הצום (ולא תוגש ארוחה אחר כך). שיהיה לכולנו צום קל, ולהתראות בתפילות במועדון עם החברים ממצפה נטופה.
- ולבסוף, מתנה גדולה קבלנו, משפחת וולפין, בערב ראש השנה: לאחר תהליכים מורטי עצבים שנמשכו כמעט שנתיים יש לנו נכד חדש. **אלישע ורונית** אמצו בן ושמו בישראל **יהונתן**. כרגע הם נמצאים עדיין בנכר, אבל, העיקר הוא שילד זוכה כבר לחיבוקם של הורים אוהבים, זוג זוכה לשמוע שפונים אליהם בשם "אבא ואמא". ואני, בשמחה רבה, מוסיפה את שמו של יהונתן לחתימה בסוף ה"מה נשמע" שלי.

גמר חתימה טובה לכולנו

סבתא של גפן, שחר, מורן, שקד, אמה, אלון, יהונתן וגל.

מכתבים שהגיעו למערכת

שרה דבולט שולחת ברכות ממרחקים, רוצה לספר לנו שהטיול שלה נהדר, ובקרוב תגיע למקום העבודה שלה. כמו כן, מבקשת למסור את תנחומיה הכנים למשפחות האבלות: בן-חיים, גולדברג. ומשפחת גולן.

דיויד וכריסטין וויטפילד שולחים לכל בית הנשיא ברכת חג. איחולים לשנה טובה, ושאלוהים ישמור עלינו מכל רע. (זוכרים? זוג נשוי מבוגר, שהיה בא מידי שנה לתרום בעבודה בקיבוץ, הוא כחשמלאי, והיא בד"כ בבית יונתן).

במזל-טוב
 נין נולד לסלמה
 נכד לשרונה ודוד
 בן לעינת ורמי
 רוב נחת למשפחה המורחבת

באיחור רב - עדכון אוגוסט תלתון בוגר

(טוב יותר מאוחר מאף פעם)

כמה שהיה חם בחוץ ככה היה כיף בפנים!
האמת, בחודש אוגוסט כמעט ולא בילינו בתוך התלתון, פקדו אותנו נסיעות רבות, טיולים ומחנונים....
לא נתנו לחום להכריע אותנו, ופתאום לא היה כל כך נורא קצת להזיע.

בשבוע "כיף בטבע" יצאנו למחנה ברעם, בנינו, בישלנו בטבע, הוצאנו את כל הקול, קיבלנו מקום ראשון במחנאות (אלא מה?!), ובמורל (גם כן, ברור מאליו...), וחזרנו מותשים הביתה אחרי שני לילות בחוץ.
אנו רוצים לשבח שוב את קייל קסדן ועדי שפרונג המד"צים המדהימים ביותר, שיצאו איתנו והיו פשוט שפיצים!
תודה גם לשקד פרנק שבילתה איתנו את היום והלילה הראשונים, ותמיד כשצריך עוזרת מכל הלב.
תודה גם למיכי קורן התותח שהגיע ללילה השני, ובכלל מיכי כל החופש נתן תמיכה ונרתם לכל משימה.

את השבוע "מתח בשטח" פתחנו בקיאקים של אבו קיאק, אותם סידר לנו שרון כרמי האחד והאחד, יצאו איתנו ההורים האדירים - מיכי קורן, גילי קולינס ושוב, קייל המדהים....

המשכנו ליום הישרדות, בו הילדים ביצעו משימות בשביל לקבל פרסים שימושיים להישרדות בשטח, בין היתר בישלו בישולי שטח, והיה כיף!
למחרת יצאנו למתנפחים - מסיבת סיום לפעילויות האשכול, חזרנו שרופים אך מרוצים.

ואז...בניגוד לתכנונים, חשבנו וחשבנו והחלטנו להפתיע, והפתענו - יצאנו לבילוי בים התיכון (בחוף דור), בו התפנקנו על הגלים והקרטיבים. והכול בתכנון ספונטני של יום אחד בלבד. תודה להורים והמלווים הספונטניים, שבלעדיהם ההפתעה לא הייתה מצליחה, והם - יפעת וייסבקר האחות המזריקה, מיכל גלוק המוכרת המדליקה, לי קפלן השף הזועף (סתם לי- אתה מלך), דור מעיין הקצין המהולל, לוטן מזרחי המטייל האגדי, עדי לינטון השביליסטית המגניבה מכולם, ומיטל גלוק התיכוניסטית הצעירה.
הייתם אדירים - תודה ממש, תמשיכו להיות קלילים ויעילים!
סיימנו את השבוע עם "יום הבן" שאותו אירגנו הבנות לכבוד הבנים, אוכל, פינוקים ובריכות נעימות...

ואז המחנן הפציע ושבת האינקה הפתיע...
שלושה שבטים - משהו משהו (מאצ'ו פיצ'ו), אינקוס (קוסקו) ואל דוריטוס (אל דוראדו) היה מוצלח כתמיד ומתמיד.
הנעורים והמדריכים - אין כמוכם - הייתם גדולים!!!
חוויות אפשר לשמוע מכל הילדים.

החופש כמעט והגיעו לקיצו, הצלחנו לאגור כוחות אחרונים והרמנו הצגה למופת.

מקווים שנהניתם כמעט כמו שאנחנו נהנינו.

נציין תודות על המופע ל: דודו פלמה - על כתיבת הטקסט.

שני שובל - הכנת המוזיקה.

קורין שפרונג - על האולם.

דני פרנק - על הכנת הריקודים.

אילן, אשר והדס - על ההגברה והתאורה.

לפיד וקייל - על העבודה עם הילדים.

יפעת וייסבקר - על הנחיית הטקס.

רחל גינת - שדאגה לדגלים.

והכי מכולם - לילדים המדהימים!!!

זהו. אנחנו מאחלות לכולם הצלחה בשנת הלימודים, בהצלחה לכיתה ו' שעלו לחטיבה, ולכיתה ד' החדשים שהצטרפו אלינו.
זה המקום להגיד בהצלחה לדנה במנולקר שחזרה אלינו.
ודרך צלחה לנטע שיוצאת בקרוב למזרח - תטיילי, תצברי חוויות ותחזרי אלינו מהר.

צוות התלתון. הבוגר

נזכור

אסתר סינה	13.10.59	יא בתשרי תש"כ
ארנון וטרמן	28.9.77	טז בתשרי תשל"ח
גב' קלרה סטרוקובסקי	30.10.92	טז בתשרי תשנ"ג
נורברט כהן	1.10.93	טז בתשרי תשנ"ד

מהי אמנות?

הרבה זמן אני מחפש טקסט שיבהיר מה זה אמנות. עד עכשיו היה לי את גומבר'ך שפותח את ספרו הידוע "קורות האמנות" במשפט: "למעשה אין אמנות, יש אומנים". ובכך הוא כבר אומר הכל. כי בעצם, לשיטתו של גומבר'ך, האמנות היא סוג של הצטברות בתוך התרבות של מעשי בני אדם, שמאז שחר התרבות האנושית מגיבים על האירועים המתחוללים בחייהם הקשים בכל האמצעים (מדיומים) העומדים לרשותם. לא מזמן נפגשתי עם משהו שכתב יאיר גרבוז. הטקסט שכתב גרבוז מנמק בצורה מאוד ברורה ועם זאת גם מאוד מורכבת אמנות מהי. ולכן אני מביא אותו לפניכם. מי שיזדהה- יזדהה, ומי שיתרגז- יתרגז, ומי שלא ידע לשאול- שלא ידע לשאול. (דודו פלמה)

מסע אורדיקה / יאיר גרבוז

ליתר ביטחון אתחיל מדיבור על ציור.

סיפרתי את זה כבר הרבה פעמים ואני אמשיך, כי בכל פעם זה נשמע אחרת. במשך שנים רבות, לפעמים מאות פעמים ביום, מתרחש ומתחדש פלא של הבנת אמנות ללא תנאים מוקדמים. הדבר הזה קורה במרתפי האורנג'רי שבפריז אל מול חבצלות המים הפנורמיות של קלוד מונה. נכנסים לשם גם אנשים שלא יודעים מה ניסו האימפרסיוניסטים לעשות ומה הם ניסו לומר וגם לא מה הם הצליחו, בסופו של דבר, לעשות בפועל. הם מסתכלים על הציורים חסרי ההתחלה ונעדרי הסוף ומיד הם מרגישים שעליהם להתקרב לציורים קרוב ככול המותר, כי החומר קורא להם – הם נשאבים. עוד הם מתקרבים ומיד מסתלק מהם המראה הכללי, התמונה נעלמת והפרט נעשה עולם. ההתקרבות מעוותת. ממילא מתעורר בהם וברגליהם געגוע לעמדה הקודמת היכן שלכאורה רואים את התמונה כולה. אך כאשר הם חוזרים לעמידה המרוחקת והמאחדת חסרה להם הקירבה המפוררת את התמונה לגבישים קטנים ואמיתיים להחריד. וכך הם מבצעים בדייקנות של נס את הוראות הציור כאילו הפעילו איזו קרן לייזר על ברקוד המודבק לציורים. הם חשים ובצדק שאין מקום שנכון לעמוד בו ואין רגע שנכון לעצור בו ואין אפשרות לראות מראה אחד ובאותו הזמן לזכור, זיכרון ממשי, את המראה הקודם. יוצא מזה שיש לנוע ממקום למקום, אפשר אפילו להגיד; להתרוץ אימפרסיוניסטית... וממילא לעבור מתחושה לתחושה ומהבנה להבנה ומהבנה לאי הבנה ובעיקר להתמסר לצער ההפסד של האפשרות האחרת. אולי להצטער על חולשות ומגבלות הזיכרון ואולי להתרכז בכאב העיוורון. האימפרסיוניסטים ניסו, כך אומרים, לעצור את הרגע ולספר אותו על חמקנותו אך כל מה שהם הצליחו זה ליצור מנגנון המייצר כל הזמן רגעים חדשים מתפצלים ומשתנים, הניזונים מצער השכחה. לו היו מצליחים לעצור את הרגע היה הציור מת עם הרגע. מה שהם הצליחו זה לייצר עוד מנגנון של צערים. הם הצליחו לגרום לכך שהצופה יעשה ברגליו מה שהם חיפשו נואשות במכחוליהם.

אם יש לה לאמנות לב הרי קוראים לו כישלון ואם יש לה לאמנות מזל גם לו קוראים כישלון.

אדם מנסה דבר אחד ויוצא לו, למזלו, דבר לגמרי אחר. צאו וראו: הדבר שאנחנו מנסים לספר כבר היה וכבר התרחש ואילו הכישלון לספר אותו טרם היה ולא יתרחש אם לא ננסה. כשנספר את ניסיוננו, זה יהיה סיפור אחר, בנו הממזר ורצוי גם הסוטה, של הסיפור הטריטוריאלי שרצינו, שחשבנו, לספר. הסיפור האמיתי הוא רק רקע לווריאציות על צער, בדיוק כמו ההתנהגות התזזיתית שנכפית עלינו לטובה מול חבצלות המים.

דודו פלמה

תפילת ראש השנה

תפילת ראש השנה נערכה במתכונת מצומצמת מבחינה אנושית, אך מרשימה מהיבט אחר. מרגש ועצוב כאחד, לראות מניין גברים, רובם מעל לגיל 70, שעדיין אוחזים בקרנות המזבח לקיים תפילה מכובדת אצלנו בכפר. הגברים הללו נושאים בזיכרונם את תפילות בית-אבא מעברם הרחוק בגלויות השונות, ומשמרים בדבקות, הראויה להערכה עצומה, את עצם הזיכרון, שמן-הסתם מכיל בקרבו עוד הרבה זיכרונות עתיקים מחייהם. עצוב היה לי לחוש את ה"דור הולך ונעלם", מהבחינה הזאת שאין להם ממשיכים, והרצון העיקש הזה שלהם לשמר את המנהג אצלנו - עלול להיפסק לחלוטין מצד "חוסר ענין לציבור". התפילה הזאת של החג אמורה להיות מרוממת-רוח ומלאה בניגונים, תפילה רבת משתתפים, משפחתית וחגיגית. לי, באופן אישי, צר היה שלא התאפשרה לכולנו החוויה המלאה. אולי כדאי למצוא דרך, כיצד לשלב ולשלהב אחרים, חברים, תושבים ומשתכנים - להכניס אל הלבבות את הרצון והעניין לקיים כאן בעתיד תפילת ראש-השנה רבת-משתתפים. אני רוצה להודות כאן מקרב-הלב לאלן איסטון שחיזן את כל התפילה בעצמו, לאלק וכל שאר המשתתפים, על ההתמדה והדבקות במטרה זו. יישר-כוחכם. שנה-טובה!

גילה עמית דוארי

ההרחבה - גם בסטטיסטיקה

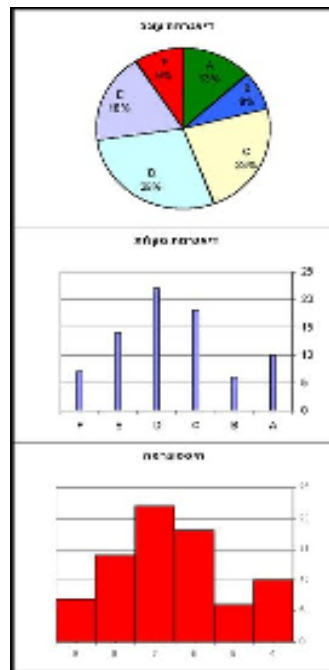
צריך לדיוק

בגיליון "דברי הכפר" של השבוע שעבר (גיליון 2171) הוארו עיני הקוראים בנתונים סטטיסטיים על ההרחבה. הנתונים "הסטטיסטיים" קצת, בואו נאמר, מגמתיים וחסרים. אבקש להאיר את עיני הקוראים בנתונים ולהוסיף כמה:

- נכתב שיגורו 22 ילדים - יש 14 כרגע. בעוד כשנתיים כשיצטרפו יתר המשפחות יהיו אולי יותר. למה לחבר מספרים עכשוויים עם מתאכלסים עתידיים? הרי בעוד כשנתיים יש גם מי שמתגייסים לצבא ואינם ילדים יותר ואולי תהיה עזיבה? אז למה להטעות?

- הרכב משפחות – קצת מידע חסר, אז בואו נדבר על צמיחה דמוגרפית: מתוך 20 הבתים / מגרשים שנמכרו, 10 נמכרו לזוגות או יחידים מעל גיל 60, ללא ילדים. פנסיונרים נחמדים ושכנים נהדרים אבל שאינם תורמים לאותה צמיחה דמוגרפית, שבעטיה הוקמה השכונה. 18 מבוגרים מעל גיל 60 ו- 17 מבוגרים מתחת לגיל 50.
 - התושב המבוגר ביותר בן 68 והצעירה ביותר בת 3 שבועות.
 - בתי מגורים או בתי נופש? 5 מהבתים אינם מאוכלסים בדרך קבע ע"י רוכשיהם ומשמשים להשכרה, בית נופש או פיל לבן (צהוב). חלק מהדיירים בבתים אלו מתגוררים במקומות אחרים בארץ ובעולם מסיבות של עבודה או סיבות אחרות.
 - משך זמן לקבלת חוזה ממנהל מקרקעי ישראל והיתר בניה – כחצי שנה.
 - משך בנייה – שנה וחצי בבניה המרוכזת עפ"י התחייבות הקבלן.
- כשמביאים לידיעה נתונים סטטיסטיים כאלו ואחרים, מוטב להציג את התמונה המלאה ולהציגה בחתך הזמן הנכון.

ירון

שנה טובה

חרקה שיניים וחרזה, צילה בן רשף

מה מתחרז עם שנת תש"ע?
מאין תבוא לי הישועה?
מה מתחרז עם תו שין עין?
מפה אצא רק בשן ועיין...
אם כך נמציא לך שנת תש"ע
חרוז, ברכה והקדשה.

שלום תשס"ט היוצאת קצת תשושה,
יצוקה בעופרת וגם חמושה,
הבורסה עדיין לא התעשתה
אז תקחי למזל כוס שמחה גדושה.

ברוכה הנכנסת, שנת התש"ע
אולי הפעם עוד ניוושע?
אולי סוף סוף את תהיי גדושה
בצוף ורוב נחת ומתק דבשה?

תביאי שלום, לא רק המחשה
באור, בים וביבשה,
נסי לשפר לנו את התחושה
שנשמח לראותך ונצפה לפגישה.

שיירדו ממטרים, לא שנה יבשה
על שדה ועל ניר ועל החורשה,
על כל הרגבים תעבור מחרשה
יצמחו יבולים, ישלחו השרשה.

נביט בילדים, מרעישים בלי בושה,
נתהלך יד ביד במבט משועשע,
נקשיב ללהגם לדיבור ורחשה
ונאמר "איזה יופי, זאת תורשה".

שניסע בזהירות, ניזהר בדושה
נהיה אדיבים, נשנה הגישה,
לא נקטר ונבוא בדרישה
רק בנימוס נבקש בקשה.

שיהיה לכולנו סלט ודייסה
מיטה, מנעלים וגם הלבשה.
נשב קצת בנחת על הספה
ניצור קומפוסט ולא הכל לאשפה.

שתביאי בריאות לכולנו תש"ע
שנהיה חזקים ושמחים פי תשעה.
שנחמוק בשלום מוירוס רשע
נתגבר על שיעול ועל כל עטישה.

שנגדל דמוגרפית ללא נטישה
לשכונת "מול גולן" תתגבר הפלישה,
ונמשיך בלי לאות וללא החלשה
לשאוף לקליטה של בנים גמישה.

שתפרח פה הקדם צבאית דרשה,
שימשיכו עמנו המורשה,
שנשמח ונחגוג עם כלי הקשה,
שההנהלה תהיה נגישה.

די נמאס לחרוז, זו פרה קדושה,
וברכות נוספות כמעט בגלישה,
רק נאמר לך ברוכה תהיי התש"ע
יישר כוח ואל תעשי פה בושה.

"רחל מבכה על-בניה

מאנה להנחם"

שלא נדע עוד צער

לשנה טובה

נתחתם ונתכתב

What's New In Kfar Hanassi?

Last week we went to the cemetery twice. On last Thursday we accompanied Geoff Jackson to his last resting place, He was a chaver of Kfar Hanassi from Garin Hai for many years. Due to circumstances in his life he left us physically but remained close to us in his heart. Our condolences to Harvey Jackson and his family.

On the same day Irit Ben-Chaiim who was one of founders of Kfar Hanassi during her first 50 years also passed away. Our condolences to Aviva, Yoni, Yoram, Yigal and Nava to all their extensive families.

Rosh

Hashana is already behind us. We have started with a number of celebratory drinks of "l;Chaim". On the educational front there was an event of that kind to raise their cups to those who are working in that most important field, and to all those who are helping them, namely the maintenance and service workers. There was also a meeting which was originated and organised by the members of our Hanhala and mainly Baruch Cohen, Nurit Oren and Naomi Forster . We got together on the lawn in front of the Chadar-Ochel, raised our glasses, dipped an apple in honey and prayed that the coming year will be good and sweet.

This year in addition to the wonderful tradition which Nira Koren instituted of Kabbalat Shabbat in the pool area we also held the festive meal by the pool round tables which were arranged in advance, tens of extensive and small families, satisfied ourselves with good food which everyone had brought from their house, after the meal when we were sweetening the entry of the New Year with Bedouin cakes, figs and apples in honey came the ceremony which served as a fine continuation to our tradition of many years. We were treated to traditional items such as Baruch Cohen's little talk (who is the manager of the kibbutz), of Yaron Zeevi who is the representative of the Harchava and the rhymed brachot for the New Year. According to the good tradition written capably and well by Zila Ben-Reshef. All this together with modern songs and an unforgettable and exceptional performance of Unetana Tokef this time performed by Leonard Cohen, translated into English which Dudu Palma brought to us; and, finally, back to an old tradition of ours a film showing the events of the past year which was photographed and edited by David Elman who gives us on weekdays and holidays a documentation of our past. It was a wonderful evening and even the rain which was due to come down did spoil the joy of the chag. Thanks to Mayan Palma and Gabi Tena for the whole organisation.

24 hours had hardly passed and clouds poured heavy rain which we had not seen in September for many years past. All together more than 35 mm of this

rain fell and as a result the fresh air and the washed trees were seen and mud – most important we don't have to irrigate now for many days. A propos rain: Henry Sprung told me that he has given the job of recording the rain fall to his faithful son Tamir Sprung. We wish him and ourselves that he will be kept busy.

Before the chagim we received a present from the kibbutz: cash coupons for purchases in various shops. It was very pleasant to receive this present even though it is a bit modest in our present situation. Our laundry gave presents to all its customers as well. Their gift was a jar of jam made by our chaverim and chaverot of the Mifgash. A pretty label was stuck on the jar and a circle of coloured cloth decorated the lid.

Although I missed here the sale of the greeting-cards the receipts of their sales is given as a contribution to Beth Issy Shapira in Raanana but I found that they can still be bought at New Farm in Rosh Pina for the modest sum of 10 sh for four greeting-cards without any inscription so they can be used for any purpose with envelopes included. I always try to buy greeting-cards which contribute to important social purposes (like for example cards made from re-cycled paper made by Beth Yachad in Machanaiim), the additional bonus was when I opened the packet of cards I saw that the pretty drawings were done by Yaeli Siv (Frank), and that is another reason to buy them.

Let's go back a fortnight to the 80th anniversary of the Habonim movement in Britain. More than 50 chaverim from Kfar-Hanassi and about 400 other members of Habonim in Britain, aged between 18 to 90 plus, got together on the lawns of the Seminar Efal for a most emotional meeting. An artistic and educational program in the spirit of the founder of the movement Wellesly Aaron was given after dinner. Part of the program was the dedication ceremony in the form of lighting the candelabras on Yom Haazmauth eve. Rachel Avidor from the first gedud of Habonim and Shmuel Hazor, one of the organisers of the alijah bet, took part in the ceremony. After that, a children's choir whose average age was 70 plus from Kfar Hanassi and Amiad, conducted by Johnny Frank, appeared. The traditional zig was not absent, with historical photographs of the zig from our 50th anniversary, "The Full Monty". To conclude the evening the grand-son of Wellesly Aaron, our friend David Broza who appeared voluntarily went to the stage and gave an exiting and emotional performance, and not only that but at the end of it even thanked the organisers for honouring him with an invitation to appear at this special evening. Among the organisers of the event were Arie Wolfen and Alec Collins our chaverim. We returned home tired but satisfied to get ready for the 90th celebrations.

News from our board of management:

Work is being done at present on the completion of the pavements in the Harchava. We hope the work will be finished before the next rains.

\

Once upon a time they used to say that the good man is one who does not eat gras and does not drink oil. What do you do when some of our good boys had to drink oil for several weeks??? Well, if you remember a few months ago water penetrated into our petrol station. Apparently at the same time fuel also entered into the water pipes to the garage. We are told by our board of management that the water pipes have been changed and now we are only waiting for Gadi Amit to come back from abroad overseas so we can start drinking coffee without petrol in the garage,

And something more on the subject of building etc., I want to recommend someone of our own namely Alon Primost. I took him to do a painting job in our house, He did it in the most professional fashion . The main point is that he cleaned every drop of paint that fell on the floor and on the panels so that there was no work for me after the painting was finished. It is a double bonus to get a job well done and also to employ somebody of our own. This is not publicity but a service to the community.

Next week it is Yom Kippur. We shall be able to sleep an additional hour on the night between Shabbat and Sunday.(Only those who won't forget to move the hour finger on the clock one hour backwards). This year, for the first time since the kibbutz founded, the pre-fast meal will not be served (in order to prevent any doubt the pre-fast meal before the fast and not the meal after the fast as I have heard here and there and so a pre-fast meal will not be served, but at the end of the fast traditional refreshments will be served for our enjoyment). No meal will be served after this. Wishing all of us an easy fast and see you at the prayers in the moadon with the chaverim of Mizpe Netufa.

And finally, we, the Wolfin family, received a big present on the eve of Rosh Hashana, we have a new grand-son after nearly two years of a procedure of a nerve wracking process. Elisha and Ronit have adopted a boy and his name in Israel is Jonathan. At present they are overseas. The main thing is that the child has already been given embraces by loving parents, and a couple have been granted to hear themselves being called abba ve imma and I, with great joy, add Jonathan's name and the end of my What's New in Kfar Hanassi.

Gmar Chatima Tova to all of us.

Grandma of Gefen Shachar, Moran, Shaked, Emma, Alon, Yonathan and Gal.